

Zgnilizna twardzikowa (Sclerotinia sclerotiorum)

Liście – zainfekowane liście brunatnieją i zamierają.

Łodyga – białoszare, niekiedy koncentryczne plamy pokrywają stopniowo zainfekowane pędy; na powierzchni plam występuje biała, watowata grzybnia, która przerasta głównie wewnątrz łodygi; ze zbitej grzybni tworzą się najpierw szare, potem czarne, owalne przetrwalniki grzyba – sklerocja.

Łuszczyzna – łuszczyzny bieleją, są wypełnione białą grzybnią i sklerocjami.

Szkodliwość

Wysoka szkodliwość patogena wynika z możliwości jego przetrwania w glebie w postaci sklerocjów przez wiele lat. Porażenie łodygi, zwiększa skłonność do wylegania, wpływa na obniżenie plonu i jakości nasion. Porażenie łuszczyzn powoduje ich przedwczesne zasychanie i osypywanie nasion oraz zanieczyszczenie materiału siewnego przez sklerocja, przy czym wielkość i kształt przetrwalników często są podobne do nasion rzepaku. Niebezpieczeństwo infekcji wzrasta na obszarach o dużym udziale rzepaku w zmianowaniu oraz w rejonach o podwyższonej wilgotności gleby i powietrza. Występowanie choroby nasila się przy dużej gęstości siewu, nadmiernym nawożeniu azotem i podczas uprawy odmian o mniejszej odporności.

